

č. XXX/XX o výmere XXX m², druh pozemku ostatné plochy, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/X o výmere X m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/X o výmere XXXX m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/X o výmere XXX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/X o výmere XXXX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/X o výmere XXX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/X o výmere XXXX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXXX,
č. XXX/X o výmere X m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXXX,
č. XXX/X o výmere XX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/XX o výmere XX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/XX o výmere XXX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/XX o výmere XXX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/XX o výmere XXX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXX,
č. XXX/XX o výmere XXX m², druh pozemku vodné plochy, zapísaná na LV č. XXX.

II. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 1.rade v rozsahu 20 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 2.rade v rozsahu 20 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 3.rade v rozsahu 20 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

V. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 4.rade v rozsahu 20 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

VI. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 5.rade v rozsahu 20 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

VII. Štátu sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania vo výške 31,80 eur voči žalovaným v 2. a 5. rade spoločne a nerozdielne, ktorý bude uhradený zo zloženej zálohy žalovaným v 2. rade Zk 2/2017 vo výške 7,95 eur, žalovaným v 3. rade Zk 39/2016 vo výške 7,95 eur, žalovaným v 4. rade 4/ Zk 1/2017 vo výške 7,95 eur, žalovaným v 5. rade ZK 40/2016 vo výške 7,95 eur po právoplatnosti tohto výroku.

VIII. Záloha vo výške 68,11 eur zo Zk 38/16 b u d e vrátená žalovanému v 1.rade po právoplatnosti tohto výroku.

IX. Záloha vo výške 50,33 zo Zk 2/17 b u d e vrátená žalovanému v 2.rade po právoplatnosti tohto výroku.

X. Záloha vo výške 50,32 eur zo Zk 39/16 b u d e vrátená žalovanému v 3.rade po právoplatnosti tohto výroku.

XI. Záloha vo výške 50,33 eur zo Zk 1/17 b u d e vrátená žalovanému v 4.rade po právoplatnosti tohto výroku.

XII. Záloha vo výške 50,32 eur zo Zk 40/16 b u d e vrátená žalovanému v 5.rade po právoplatnosti tohto výroku.“

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade nenadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom sporu z dôvodu, že notárska zápisnica, ktorá osvedčovala jeho vydržanie vlastníckeho práva, nespĺňa povinné zákonné náležitosti pre vydržanie a nakoľko neboli splnené ani základné predpoklady vydržania, žalovaný v 1. rade sa nestal platne vlastníkom predmetných nehnuteľností. Pôvodným vlastníkom zapísaným na liste vlastníctva v čase vydržania sporných pozemkov bola Slovenská republika, a to v tom čase parcel označených ako číslo XXX/X, XXX a XXX, k. ú. K. S.. Následne došlo k vypracovaniu geometrických plánov pre odčleňovanie z týchto pozemkov pre účely ďalších prevodov. Poukázal na okolností týkajúce sa predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, kedy musí ísť o spôsobilý predmet vydržania, nakladanie

s vecou so zreteľom na dobromyseľnosť a na uplynutie vydržacej doby. V prejednávanej veci predmetné nehnuteľnosti nie sú spôsobilé byť predmetom vydržania, nakoľko sa jedná o pozemky zastavané vodným dielom P., pričom v zmysle Ústavy Slovenskej republiky, ako aj príslušných zákonov, vody a vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky, ako aj ďalší majetok nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce, určených právnických osôb alebo určených fyzických osôb. V danom prípade sa jedná o pozemky, ktoré tvoria súčasť vodného diela P., preto nie sú spôsobilé byť predmetom vydržania. Zároveň v konaní nebol preukázaný titul, od ktorého držiteľ odvádza dobrú vieru, že mu takýto majetok patrí. Rovnako tak držiteľ veci nemohol byť vzhľadom na objektívne okolnosti dobromyseľný v tom, že mu patrí vlastnícke právo k týmto pozemkom.

3. Následne sú neplatnými aj ďalšie prevody týchto nehnuteľností zo žalovaného v 1. rade na ostatných žalovaných s poukazom na zásadu, že nemožno na iného previesť viac práv než má sám. V danom prípade sa nejedná ani o situáciu výnimky z uvedenej zásady.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. článku 64, článku 20 Ústavy Slovenskej republiky, § 39, § 40a, § 49, § 123, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132, § 134 a § 588 Občianskeho zákonníka, podľa § 70 zákona o katastri nehnuteľností, podľa § 31, § 32 zákona číslo 138/1973 o vodách účinného do 31.05. 2002, podľa § 2, § 43 zákona číslo 364/2004 Z.z. o vodách, podľa § 63 zákona číslo 323/1992 zberky o notároch a notárskej činnosti.

5. Poukázal na skutočnosť, že v predmetnom konaní neboli sporné parcely číslo XXX/X a XXX/X, pričom u ostatných parciel z vykonaného dokazovania vyplýva dôvodnosť podanej žaloby.

6. Uviedol, že nadobúdatelia, teda žalovaní v 2. až 5. rade s poukazom na zásadu priemernej opatrnosti museli vedieť, že jedná sa o pozemky patriace k vodnej nádrži, kedy je všeobecne známe, že vlastníkom takýchto pozemkov je Slovenská republika, a preto v rámci opatrnosti je dôvodné od nich vyžadovať preverenie skutočnosti, či tieto parcely netvoria retenčnú hladinu vodného diela. V takomto prípade bolo primerané žiadať od nich, aby skúmali titul, na základe ktorého obec predmetné majetky získala. Títo porušili zásadu primerane opatrnej osoby, čo je dôležité posúdiť pri takýchto konaniach.

7. Súd pri rozhodovaní o trovách konania nezistil dôvody v zmysle § 257 CSP, priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovaným, ktorých zaviazal na ich náhradu každého v rozsahu 20 %. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a zároveň rozhodol o vrátení nevyčerpaných záloh na znalecké dokazovanie.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovaných v 2. až 4. rade, ktorí uviedli, že dobrá viera tretej osoby je relevantná aj v prípade, ak táto nadobúda vec od nevlastníka, pričom poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky. V prejednávanej veci v čase nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaným v 4. rade, tento nadobúdala vlastnícke právo od vlastníka, pričom ak súd rozhodne o neplatnosti právneho úkonu, vyznačí sa stav v katastri pre pôvodného vlastníka a neprihliada sa na dobrú vieru dobromyseľného nadobúdateľa. V prejednávanej veci súd prvej inštancie rozhodol po chybných úvahách o aplikácii inštitútu vydržania. Poukázali na skutočnosť, že za určitých okolností je možná výnimka zo zásady nemo plus iuris a aj Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že treba vychádzať z individuálnych okolností konkrétneho rozhodovaného prípadu a je dôvodné priznať ochranu vlastníckeho práva aj subjektu, ktorý nadobudol vlastnícke právo od predošlého vlastníka, aj keď tento nadobudol vlastníctvo na základe neplatného právneho úkonu.

9. Žalovaný v 1. rade podal proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým namietol nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že je dotknutý rozsudkom na pozemku, parcela č. XXX/X a parcela č. XXX/X. Napriek uvedenému podáva odvolanie voči výroku I. rozsudku ako celku. Poukázal na to, že jedná sa o skutkovo aj právne zložitú vec a v takejto veci je nutné využiť všetky možnosti dvojinštančnosti súdnej sústavy v Slovenskej republike. Žalovaný uviedol, že sa nevie vyjadriť k pohnútke osoby, ktorá konala za obec v rozhodnom čase, teda vtedajší starosta, ktorý vykonal vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva obce k sporným pozemkom, pričom v tejto súvislosti je nutné vychádzať z výpovedí osôb pred súdom. V súvislosti s tým, či predmetné pozemky boli spôsobilým predmetom vydržania považoval za nesprávne právne posúdenie súdu v bodoch 40 až 73 napadnutého rozsudku. Ohľadom otázky, či osoby konajúce za obec mohli nejakým spôsobom upozorniť žalovaných na to, že niektoré pozemky zapísané vo vlastníctve obce mohli byť sporné čo do dôvodu ich nadobudnutia treba uviesť, že z textu

listu vlastníctva vzhľadom na množstvo pozemkov na liste vlastníctva nie je možné priradiť, ktorý právny titul nadobudnutia svedčí konkrétnemu pozemku.

10. Rovnako proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovaných v 3. a 5. rade s poukazom na dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietli, že je nesprávnym skutkovým zistením to, čo uviedol súd prvej inštancie v bode 83 odôvodnenia, kedy boli mylne vyhodnotené skutkové zistenia, že žalovaný v 1. rade nemohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním titulom notárskej zápisnice, pričom notár by určite nevydal listinu o vydržaní, ak by bol v liste vlastníctva zapísaný vlastník, ktorým by bola Slovenská republika. V tomto prípade deklaroval starosta obce delimitáciu týchto pozemkov od okresnej správy rekreačných služieb. Poukázal na výsluch notára, ako aj svedkov, pričom uviedol, že ak by aj táto notárska zápisnica bola neplatná, bola by domnelým, teda putatívnym nadobúdacím titulom, od ktorého je nutné odvíjať vstup obce do oprávnenej držby, pričom súd vyhovel žalobe z dôvodu, že vydržanie notárskou zápisnicou je neplatné a obec nemohla nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním nie z dôvodu, že sa jedná o pozemky pod referenčnou hranicou, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu. V danom prípade je notárska zápisnica titulom odkedy bola obec v presvedčení, že jej pozemky patria a po dobu viac ako 10 rokov ich užívala. Pokiaľ teda notárska zápisnica nebola platná alebo mala vady obec bola dobromyseľná po dobu desiatich rokov vo vzťahu k užívaniu týchto nehnuteľností. Rovnako tak súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec ohľadom dobrej viery žalovaných pri nadobúdaní pozemkov a nesprávne aplikoval uznesenie veľkého senátu NR SR z 27.04.2021, nakoľko aj v zmysle tohto rozhodnutia by táto notárska zápisnica mohla byť putatívnym nadobúdacím titulom. Poukázal tiež na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. marca 2016, podľa ktorého má vyššie riziko niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ, ktorý nadobudol vec v dobrej viere. Nedbalým vlastníkom je v tomto prípade Slovenská republika, ktorá od roku 1989 nejavila žiaden záujem o tieto pozemky a ani sa o nich nestarala. Predmetné rozhodnutia sú v súlade so zásadou ochrany dobrej viery ako súčasťou princípu právnej istoty. Poukázali tiež na rozhodnutia vyšších súdnych autorít ohľadom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, pričom súd ani neriešil, že niektoré z parciel sa nachádzajú pod hranicou retenčného pásma. Predmetné parcely boli zakúpené od obce, ktorá tieto zmluvy schvaľovala na svojom obecnom zastupiteľstve. Z týchto dôvodov navrhli žalobu zamietnuť.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie aj zo strany žalovaného v 3. rade, ktorý uviedol, že sa stotožňuje s podaným odvolaním cestou svojho právneho zástupcu a doplnil jeho odvolanie tak, že súd prvej inštancie v podstate sa nezaoberal skutočnosťou, či sa pozemky nachádzajú do výškovej úrovne 163,50 metrov nad morom, ktorou žalobca chcel ohraničiť pozemky svojho údajného vlastníctva, pričom súd konal na základe vlastných subjektívnych hypotéz a neprimerane zvýhodnil žalobcu. Toto rozhodnutie nedáva jasné odpovede na právne otázky a vo svojom rozhodnutí zvýhodňuje žalobcu, ktorý zavádza, že pozemky sa nachádzajú vo výškovej kvóte danej výškou prevádzkovej hladiny, čo je 162 metrov nad morom. Súd prvej inštancie vlastnou iniciatívou neprimerane zvýhodnil žalobcu. V spise sú založené listy vlastníctva, z ktorých vyplýva, že predmetné pozemky v tom čase vo vlastníctve obcí nemali žiadne ťarchy a nebolo v zmysle listu vlastníctva zrejmé, že sa vzťahujú na zabezpečenie údržby a prevádzky vodného diela. Poukázal na to že, v inej rekreačnej oblasti boli odkúpené pozemky inými fyzickými osobami v nadmorskej výške nižšej ako 162 metrov, jedná sa teda o rozdielny prístup žalobcu k jednotlivým subjektom. Žalobca nepredložil žiadny listinný dôkaz, podľa ktorého by bolo zrejmé, že obec musela mať vedomosť o tom, že vlastníkom týchto pozemkov je štát. Podal predmetnú žalobu po asi dvanástich rokoch odo dňa spísania notárskej zápisnice, čím nepochybne preukázal, že je nedbalým subjektom. Listinné dôkazy v spise potvrdzujú dobromyseľnosť kúpy pozemkov, pričom poukázal na to, že obecné zastupiteľstvo 03.08.2012 hlasovaním odsúhlasilo predaj týchto pozemkov ďalším žalovaným. Obec v tomto čase mala k dispozícii aj znalecké posudky, ktoré sa týkali stanovenia všeobecnej hodnoty týchto nehnuteľností.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniam žalovaných uviedol, že považuje rozsudok prvej inštancie za vecne správny, vyčerpávajúci, zrozumiteľný a spravodlivý, pričom uviedol, že je neprípustné, aby pokútne nadobudnutie majetku štátu založené na zámerných nepravdivých vyhláseniach bolo súdom posúdené ako dôvodné.

13. Žalovaný v 3. rade v replike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že subjekt, ktorý podal toto vyjadrenie je len správcom majetku štátu a nie je zrejmé aké je postavenie osoby, ktorá je elektronicky podpísaná pod týmto vyjadrením. Samotné vyjadrenie žalobcu neobsahuje nič vierohodné a to, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie je logické, veď súd rozhodol v jeho prospech. Poukázal na skutočnosti,

ktoré uviedol vo svojom odvolaní, ako aj na to, že v kúpnych zmluvách obec bola zapísaná ako výlučný vlastník týchto nehnuteľností aj podľa katastra, pričom platí aj daň za tieto nehnuteľnosti. Pokiaľ žalobca až po dvanástich rokoch od notárskej zápisnice namietol tieto skutočnosti, je to v rozpore so zásadami správneho hospodára.

14. Žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení zo dňa 27.03.2025 k podaniu žaloby daného žalovaným v 3. rade uviedol, že tento má u obce nedoplatok na dani z nehnuteľností od rokov 2018 až do roku 2024.

15. Ďalšie vyjadrenia sporových strán v odvolacom konaní predložené neboli.

16. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolania žalovaných nie sú dôvodné.

17. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

19. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn., musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení

dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zřejmý nesúlad.

22. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

23. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h) CSP odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

24. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky vznesenej žalovanými v 3. a 5. rade ohľadom nesprávneho skutkového zistenia súdu prvej inštancie, kedy za domnelý právny dôvod vstupu právneho predchodcu žalovaných do držby mala byť považovaná listina o vydržaní, uvádza odvolací súd, že táto námietka nie je dôvodná. Notárska zápisnica nie je spôsobilým titulom, respektíve právnym dôvodom, na základe ktorého by mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo titulom vydržania. Aj s poukazom na nižšie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4Cdo/28/2006) je zřejmé, že takýmto titulom môže byť len právny úkon, ktorým sa prevádza vec na iného vlastníka, nie vyhlásenie, ktorým v podstate je aj notárska zápisnica. Notár nezodpovedá za správnosť údajov, ktoré sú pred ním zo strany subjektu žiadajúceho o vydanie notárskej zápisnice prednesené. Odvolacia námietka, podľa ktorej je notárska zápisnica spôsobilým titulom pre vstup do dobromyseľnej držby je nedôvodná. Odvolací súd dodáva, že nemožno priznať právne účinky jednostrannému vyhláseniu osoby, ktorá vyhlásenie učinila vo vlastnom záujme a následne od takéhoto vyhlásenia odvodzovať splnenie podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Takýto koncept postráda akúkoľvek právnu logiku a bol by v rozpore s princípom spravodlivosti. Notár nemá postavenie orgánu štátu, notárska zápisnica je spísaná notárom, zachytáva opis osvedčovaných skutočností. Notár nenesie zodpovednosť za osvedčovaný dej a jeho súlad so zákonom. Zodpovedá len za správne a presné opísanie osvedčovaných skutočností. V danom prípade nejde o akt štátneho orgánu, od ktorého by bolo možné odvíjať presvedčenie obce, že je vlastníkom pozemkov. Táto listina nie je spôsobilým putatívnym titulom. Ak teda chýba jeden zo základných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, t. j. titul držby, nemožno dospieť k záveru, že možno priznať ochranu žalovaným v 2. až 5. rade, ktorí nadobudli vlastnícke právo od obce ich právneho predchodcu. Držba obce by mohla byť započítaná v prospech žalovaných v 2. až 5. rade, len za súčasného predpokladu splnenia podmienky existencie titulu spôsobilého na nadobudnutie presvedčenia za vstup do držby.

25. Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 287/2006: Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom k všetkým okolnostiam veci, sa musí vzťahovať i k titulu, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo. Takýmto titulom (právnym dôvodom) sa môže rozumieť len právny úkon, ktorým sa vec prevádza na iného vlastníka, napr. kúpna zmluva, darovacia zmluva, rozhodnutie štátneho orgánu a pod. Dotazník a čestné vyhlásenie však žiadnym takýmto právnym, ani domnelým právnym úkonom nie je. Vyvodzovanie dobromyseľnosti navrhovateľov 1), 2) len z dotazníka a čestného vyhlásenia, ktoré vyhodnotil odvolací súd, ako domnelý právny titul, bez zohľadnenia zachovania náležitej opatrnosti, ktorú bolo možné s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na navrhovateľoch 1), 2) požadovať, je v rozpore s platnou právnou úpravou, upravujúcou inštitút vydržania.

26. Súd prvej inštancie v bode 84 odôvodnenia poukázal na skutočnosť, že z listu vlastníctva pred vydržaním (zrejme v čase notárskeho osvedčenia) vyplýva, že vlastníkom nehnuteľností bola Slovenská republika. K uvedenému dodáva odvolací súd, že podľa výpisu z LV č. XX, kde boli pôvodné parcely č. XXX/X, XXX a XXX vyplýva, že vlastníkom týchto parciel je Slovenská republika a obec bola vedená ako nájomca, pričom u parcely č. XXX išlo o druh pozemku - vodná plocha. Už táto skutočnosť je nepochybne spôsobilá jednoznačne určiť, že vodná plocha nie je spôsobilá byť predmetom vydržania. To, že u tejto parcely ide o druh pozemku - vodná plocha vyplýva z LV č. XXX, k. ú. K. S. (č. I. 320 spisu).

27. Ani odvolacia námietka nesprávneho právneho posúdenia ohľadom ochrany nadobúdateľov nebola posúdená ako dôvodná. V tejto súvislosti odkaz na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 549/2015, nie je dôvodný. V prejednávanej veci bol pôvodným vlastníkom týchto nehnuteľností štát Slovenská republika. Pri určení miery povinnosti vlastníka je nepochybne brať do úvahy, že štát ako právnická osoba a osobitný subjekt práva je vlastníkom nespočetného množstva nehnuteľností, ktorého správu vykonávajú ním poverené osoby. V danom prípade ako vyplýva z konkrétnych okolností prípadu došlo ku vydaniu notárskeho osvedčenia časti pozemkov štátu pôvodne vedených pod číslom XXX/X, XXX a XXX, teda u týchto parciel došlo iba k zníženiu ich výmery, no samotné parcely podľa číselného označenia ostali vo vlastníctve štátu. Táto skutočnosť nemôže ostať nepovšimnutá pri posudzovaní povinnosti vlastníka a o tom či je nedbalý v nakladaní s vlastnými nehnuteľnosťami. Na druhej strane, ak sa nadobúda pozemok pri vodnej ploche, kedy je všeobecne známou skutočnosťou, ako to uviedol súd prvej inštancie, že takéto plochy sú vo výlučnom vlastníctve štátu je nutné klásť zvýšené nároky na obozretnosť nadobúdateľa a pri zhodnotení oboch týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že niet dôvodu pre prelomenie ústavnej zásady, podľa ktorého nikto nemôže na iného previesť viac práv než má sám. V takýchto prípadoch pre posudzovanie dobrej viery nadobúdateľa (z hľadiska kritérií priemerne obozretného človeka) nemožno pri týchto skutkových okolnostiach prípadu vychádzať len z toho, že predávajúci disponoval zápisom v katastri nehnuteľnosti. Nakoľko išlo o pozemky pri vodnej nádrži nepochybne pod bežnú opatrnosť kupujúceho je nutné zahrnúť aj požiadavku aktívneho zistenia konkrétnych skutočností či predávajúci disponoval platným nadobúdacím vlastníckym titulom. Porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/49/2017. Z rovnakého rozhodnutia vyplýva aj záver, že zásadu, podľa ktorej na iného nemožno previesť viac práv než má prevodca sám, možno použiť len vo výnimočných prípadoch, pričom podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci takéto výnimočné okolnosti zistené neboli. Naopak charakter prevádzanej veci svedčí o tom, že žalovaní v 2. až 5. rade nevynaložili primeranú opatrnosť pri uzatváraní zmlúv o prevode vlastníckych práv. V danom prípade nedošlo k vydaniu notárskej zápisnice ohľadom celých parciel, ale len ich častí, čo pri otázke posúdenia či je vlastník nedbalý svedčí záveru, že nejde o nedbalého vlastníka.

28. Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/49/2017: . Žalovaný 2/ nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam kúpnu zmluvou uzatvorenou so žalovaným 1/. Ak je vlastníctvo nadobúdané na základe zmluvy, potom sa na takúto zmluvu vzťahuje jedna zo základných zásad súkromného práva, a to zásada „nemo ad alium plus iuris transfere potest, quam ipse habet“ (nikto nemôže previesť viac práv, než má sám). Táto zásada chráni vlastnícke právo skutočného („pravého“) vlastníka. Jej uplatnenie znamená, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. februára 2010 sp. zn. I. ÚS 50/10). 34. Aj keď dôsledkom vyplývajúcim z vyššie uvedenej zásady je nemožnosť nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti od nevlastníka, nemožno vylúčiť situáciu, keď proti princípu ochrany práva pôvodného vlastníka bude pôsobiť princíp ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa. V súvislosti s riešením kolízie týchto princípov dovolací súd zastáva názor, že ochranu skutočného vlastníka, zaručovanú zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“ možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zjavné, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3314/11 z 2.10.2012). Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. Poskytnutie tejto ochrany sa vo svojich dôsledkoch prejaví ako možnosť dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe.

29. O dobrú vieru ide vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal, prípadne nemohol mať (z

hľadiska kritéria priemerne obozretného jedinca) dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaný v katastri (evidencii) nehnuteľností, takéto právo nesvedčí. 36. V prejednávanej veci zistený skutkový stav podľa názoru dovolacieho súdu dobrú vieru žalovaného 2/ (posudzujúcu ju prísne) konštatovať neumožňuje. Len samotná skutočnosť, že žalovaný 1/ bol zapísaný ako vlastník nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, nemohla sama osebe založiť dobrú vieru (presvedčenie) žalovaného 2/, že žalovanému 1/ svedčí aj platný právny titul, na základe ktorého je jeho vlastnícke právo v evidencii nehnuteľností zapísané. Pod bežnú opatnosť, ktorú bolo možné od neho požadovať, je nutné zahrnúť požiadavku aktívneho zistenia konkrétnych skutočností, vedúcich (z hľadiska kritéria priemernej obozretnosti) k presvedčeniu, že žalovaný 1/ v čase uzatvárania kúpnej zmluvy disponoval platným nadobúdacím vlastníckym titulom. Vlastnícke právo žalobcu vzniklo na základe právnej normy, ktorá bola platná, nadobudla účinnosť a bola aj publikovaná v zbierke zákonov. Vynaložením potrebnej aktivity bola táto informácia zistiteľná a dostupná a dostupný bol aj jej obsah. Žalovaný 2/ mohol mať pochybnosti o platnom nadobúdacom vlastníckom titule žalovaného 1/.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí uviedol, že pokiaľ je vlastníctvo nadobúdané na základe zmluvy, na túto sa vzťahuje jedna zo základných zásad súkromného práva, podľa ktorej nikto nemôže previesť viac práv než má sám. Táto zásada chráni vlastnícke právo skutočného vlastníka. V jej zmysle platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca subjektu, ktorý vlastníkom nebol. Výnimočne nemožno vylúčiť situáciu, kedy princípu ochrany práva pôvodného vlastníka bude nadradený princíp ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa, no jedná sa len o výnimočné situácie, kedy musí byť dobrá vieru hodnotená veľmi prísne. V prejednávanej veci len samotná skutočnosť, že vlastník bol vedený v liste vlastníctva bez zohľadnenia toho, že nadobúdatelia nevyňali potrebnú aktivitu, aby si zaobstarali zistiteľnú a dostupnú informáciu ohľadom toho, akým spôsobom obec nadobudla vlastnícke právo, nemôže byť posudzovaná v prospech ich dobrej viery.

31. Správne poukázal súd prvej inštancie na podmienky pre vydanie osvedčenia o vyhlásení vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva, kedy súčasťou musí byť aj vyjadrenie osoby, ktorej svedčí zápis v katastri nehnuteľností. Pokiaľ takýmto subjektom je štát, teda nepochybne nejde o osobu, ktorá by sa zdržiavala na neznámom mieste, respektíve by bola neznámou osobou, nemožno dospieť k záveru, že notárska zápisnica je platná.

32. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaných v 2. až 4. rade, ktoré sú totožné ohľadom dobrej viery nadobúdateľa, odvolací súd uvádza, že obdobne platia vyššie uvedené závery, kedy neboli z individuálnych okolností prípadu zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prelomenie tejto ústavnej zásady. Odkaz na jednotlivé rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky nie je dôvodný s tým, že každý prípad musí byť posúdený individuálne. Pokiaľ nie sú skutkové okolnosti prípadu úplne rovnaké, nemožno vychádzať z rozhodnutí, na ktoré poukázali žalovaní v 2. a 4. rade. Aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR vyplýva, že tieto sú vydané s ohľadom na dané okolnosti každého prípadu jednotlivo a pri strete záujmov vlastníckeho práva pôvodného vlastníka s nadobudnutím vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom, ide o vzájomnú kolíziu týchto práv, kedy musí byť každý prípad hodnotený veľmi individuálne.

33. S poukazom na uvedené skutočnosti preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 388 CSP. Rovnako bol ako vecne správny potvrdený aj súvisiaci výrok o trovách konania. S poukazom na viazanosť odvolacieho prieskumu tým ako odvolatelia toto špecifikovali, neboli výroky VIII. až XII. predmetom odvolacieho prieskumu.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok náhrady trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplyvajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešným žalovaným v 1. až 5. rade nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).